

Kunnioitavasti
Janne Sundqvist
kapteeni, s/y Susanne

Hei!

Nimeni on Janne Sundqvist. Asun keskellä Pohjanmaata Larsmossa, Pietarsaaren naapurikunnassa. Minulla on purjeverene nimeltä s/y Susanne, joka on Regina af Vindö:n valmistama 43 jalkainen noin 14,5 tonnia painava alus. Kerron tässä lyhyesti tapahtumasta joka sattui kesällä 2008 purjehtiessani Skotlantiin, jossa osallistuin ”Classic Malt Cruise” kilpailuun, joka kestää kaksi viikkoa kesäkuussa joka vuosi.

Tapahtuma joka tapahtui 15.07.2008. Lähdimme aamulla Loch Moidart:sta tihkusateessa ja 10-14 m/s etelätuulella. Ajattelimme purjehtia Rhumin saaren itäpuolella olevaan lahteen, jonka me katsoimme merikartasta olevan turvallinen lahti ankkuroida yöksi jo siksikin että eteläisen tuulen odotettiin lisääntyvän vielä iltaa ja yötä vasten. Kun saavuimme valitsemaamme ankkurointilahteen kävi ilmi, että moni muukin oli ajatellut samoin. Siellä oli jo lähemmäs 20 venettä ankkurissa. Me etsimme meille muiden veneiden joukosta ja löysimme sopivan paikan mihin ankkuroida.

Kun kaikuluotain näytti 12m syvyyttä, laskin pohjaan keula-ankkurini joka on 22,5kg CQR 100m kettingillä. Ajauduimme ankkuroituneena ja kävikin ilmi, että Scotlannin länsirannikolla niin tyypillinen voimakas pohjakasvillisuus jota kutsutaan myös nimellä ”kelp” aiheutti taas kerran harmia kun olisi pitänyt saada ankkuri pitämään. Muutaman yrityksen jälkeen ajattelin, että ankkuri pitää hyvin ja olin jotenkin tyytyväinen ankkurointiin. Kolme tuntia myöhemmin kävi ilmi, että lahti jonka olimme valinneet ei sopinut ollenkaan ankkurointiin sinä iltana. Tuuli oli alkanut puhaltaa suoraan lännestä. Lahden molemmilla puolin oli useita satoja metriä korkeita kallioita, jotka painoivat länstuulta kokoon ja tuuli puhalsi lisääntyneellä voimalla yli saaren ja suoraan meitä kohti jotka olimme ankkurissa lahdessa. Tuulimittari näytti jatkuvasti yli 18 m/s. Veneet meidän ympärillämme alkoivat ajelehtia ja niin kävi myös meille.

Yritettyäni ankkuroitua useita kertoja ilman että olisin saanut pitoa keula-ankkurillani päätin kokeilla uutta ”vara-ankkuriani” jonka ostin venemessuilta Helsingistä helmikuussa. Tämä oli suomalaisvalmisteen 15kg COBRA, joka ei ollut minulla vielä koskaan ollut vedessä. Aloin repiä suojamuoveja ankkurista, joka oli ollut yhä pakattuna. Kiinnitin sankkelin 10m kettingillä sekä 50m liinaa ja heitin koko paketin mereen huutaen epäilevän kommentin uponneen ankkurin suuntaan. ”Nyt sinä Cobra voit näyttää mistä olet tehty!” Yllätyin kovasti, kun totesin, että niin pian kun Cobra ankkuri tavoitti pohjan tarttui se välittömästi kuin olisi valettu. En ole koskaan tavannut senkaltaista tarttuvuutta. Tuulen nopeus vaihteli koko yön välillä 16 -21 m/s. Muut veneet ajelehtivat, mutta me pysyimme paikallamme koska COBRA ankkuri oli pureutunut pohjaan.

Tuon yön jälkeen minun COBRA ankkurini on saanut paljon enemmän haastavia tehtäviä hoidettavakseen kuin se yhä muoveihin kääritty vara-ankkuri s/y Susannella.

Kunnioitavasti,
Janne Sundqvist
kapteeni, s/y Susanne